

SEVERINUL

ZIAR POLITIC SĂPTĂMÂNAL.

Prețul abonamentului :

pe un an 8 coroane
 „ 1/2 „ 4 „
 „ 1/4 „ 2 „
 Prețul unui număr 20 fil.

Proprietar și redactor responsabil :

OCTAVIAN BORDAN.

Redacțiunea : Caransebeș, strada Constantin Burdia.

Administrația : Caransebeș, strada Parcului 774.

Numărul telefonului : 44.

Manuscripte nu să inapoiază.

Seceriș.

S'a apropiat vremea secerișului. Se seceră nu numai pe câmp, ci și în școale.

Țăranul își adună speranța sa de un an, o adună, o îngrijește și se socotește, de-i ajunge. Sunt țărani, cari trăesc numai din munca câmpului. Pe întinsul ogoarelor își petrece acesta viața, care îi e legată de brazda, la care se uită cu grijă părintească.

La noi, în patria noastră mai restrânsă țăranul nu e avizat însă numai la munca câmpului. Pe aici sunt păduri întinse, pășuni grase, sunt fabrici sgomotoase, așa că de fapt viața economică e mai variată. Iar dacă pe alocurea nu e, vina nu se poate arunca asupra țăranului. De ce e în sat preot și dascăl, pentruca să deștepte mintea țăranului, că o economie numai atunci e sigură, numai atunci e bună, când e variată: când economia de câmp se face alături de economia de vite, pomărit, industrie de casă etc.

Cu durere trebuie să observăm, că țăranul de aici numai în puține locuri duce economie rațională și tocmai de aceea nu este atât de bogat, cât ar trebui și ar putea să fie.

Credem, că e timpul suprem, ca să se deschidă mintea țăranului nostru, ca preoții, învățătorii să nu fie numai agenți de bancă, ci sfătuitoarii economici ai poporului.

Multe lipsuri pe acest teren le va umplea, multe rele lecuî școala economică populară.

* * *

Secerișul s'a început și se face încă și în școale. Pe rând se închid porțile tuturor acestor altare ale culturai și elevii se răspândesc, mișună întregă ziulică prin cele sate, or orașe.

Fiecare își duce cu sine răsplata muncii de un an: testimoniul școlar.

Unii se bucură — din fericire cei mai mulți, — alții se căesc, că anul s'a sfârșit.

Priveliștea graniței e acum alta.

În acest an satele noastre s'au umplut de gimnaziști cu note bune în testimoniu, căci puțini au primit note rele. Băeții grănicerilor și 'n școala medie s'au dovedit a fi urmași cu bune aplicări ai foștilor apărători nu numai ai hotarelor patriei noastre, ci ai creștinătății întregi.

... Vremile s'au schimbat: din urmașii lor vor fi tot atâția apărători ai culturii.

Mult material nou pentru inteligența noastră va da granița. Și de nu ar fi întemeiat gimnazul, câte talente ar fi rămas părăginite! S'a pus bază unei vieți culturale a graniței.

Și dupăcum întreg neamul nostru are lipsă de cultură mai multă, îndeosebi aveau lipsă grănicerilor, cari în urma unei situații maștere a școlilor nu puteau da patriei și neamului contingentul de oameni culți, cari erau datori și vor putea fi făloși, că l'au dat. Acesta e cel mai eclatant titlu de drept la ezistența celui mai nou gimnaziu din patrie, al cărui prim seceriș fu neașteptat de bun, având în vedere greutățile cele mari ale începutului.

Cine batjocorește?

Sunt la fiecare popor o specie anumită de oameni, cari trăiesc cu minciuni de pe o zi pe alta. Poporul muncitor de regulă e ușor crezător, și cu cât un popor este mai puțin înaintat în cultură, cu atât mai bine pot pescui acei oameni, cari cu tot dreptul se numesc: „Paraziți“.

Avem și noi pe corpul neamului

românesc destul gavat. Avem indivizi, cari se folosesc de credulitatea poporului, îl mințesc, îl îmbată cu apă rece, ca apoi ei să trăiască pe ușor, fără multă muncă și batere de cap. Un loc priincios pentru astfel de existențe sunt foile lui Birăuț: „Lupta“ și „Poporul Român“. — Știm cu toții trecutul lui Birăuț. A făcut 4 elementare și când a știut cât de cât a scrie și ceti, s'a avântat sus de tot, a scos foaia „Poporul Român“. În scurt timp s'a vândut cu foaie cu tot dlui C. Burdia, mai apoi l'a tras pe dl Burdia pe sfoară și s'a vândut pe un preț mai bun dlui dr. Vlad, sau mai bine zis: comitetului național.

Iată un analfabet, care lipsit și de cele mai elementare cunoștințe a fost capabil să treacă înaintea românilor de un om, care va fi capabil a lucra pentru interesele unui popor. Trist semn al vieții noastre, cu astfel de oameni își mai pot arogă un loc între conducători.

E din cale afară trist, că poporul nostru, de altfel viguros și accesibil pentru cultură, este ținut locului în înaintarea sa de astfel de existențe, pentrucă ori-cât ar strigă în gura mare foile „Lupta“ și „Poporul Român“, cei căpătuiți acolo nici cea mai mică dovadă nu ne pot da, că și ei ar fi făcut poporului vre-un bine.

Soartea acestor foi e tristă. Mai vârtos „Lupta“ a avut să treacă prin multe schimbări. S'a întemeiat această foaie ca organ al partidului național și la un timp scurt a ajuns în proprietatea lui Birăuț și astăzi această fițuică își tânjește viața, mințind și calomniând oamenii de cinste și cu tragere de inimă pentru popor. Dar nici nu putem aștepta altă activitate mai cinstită dela aceste foi, dela cari toți oamenii de bine s'au îndepărtat și au rămas numai niște analfabeți de talia lui Birăuț.

„Poporul Român“ în ultimul său număr din nou servește cetitorilor săi o calomnie și minciună cu coarne. Ca să mai poată băga mâinile în buzunarele dlui Burdia, cei căpătuiți aduc

știrea, că dl C. Burdia *ar fi vorbit pentru ștergerea cazanelor mici și reducerea dării de spirt* și apoi mai mint că toate legile, cari ar fi păgubitoare poporului nostru, ar fi fost votate de dl Burdia.

Publicul românesc și mai cu seamă iubii nostri grăniceri au avut deja destulă ocaziune să se convingă, că cele scrise în „Lupta“ și „Poporul Român“ despre dl Burdia, sunt niște scornituri mincinoase, pentru că DSa nu s'a apropiat de popor cu promisiuni goale și cu minciuni, ci cu fapte, de cari și poporul s'a îndulcit.

Ce privește ținuta dlui Burdea față de cel din urmă proiect al guvernului despre ridicarea dării de spirt, în diferite rânduri am arătat, că pe când deputații naționaliști stau pe la vetrele lor și își căutau de năcazurile lor, dl Burdia alergă și studiază și mult a ostentat până i-a succes să exopereze dela guvern schimbarea proiectului în favoarea poporului muncitor. Cine a cetit vorbirea ținută de dl Burdia în parlament și a urmărit cu atențiune și schimbările făcute de guvern, ușor a putut vede, că dl Burdia a fost unicul român, care temeinic și în deplină cunoștință de cauză a lucrat pentru interesele poporului. — Cea mai nerușinată obrăznicie e ceea ce afirmă „Poporul Român“, că deputații naționaliști ar fi dus luptă înverșunată contra proiectului, și că în urma ținutei lor s'ar fi decis ministrul-președinte Wekerle, că va face în lege unele schimbări pentru popor, iar dl Burdia fără orice observare, a primit proiectul. Că aceste sunt niște minciuni cu coarne, se vede din împrejurarea, că deputații naționaliști, afară de 3 inși, nici n'au

fost de față la dezbaterile proiectului, apoi noi în foaia noastră deja cu mult mai înainte de dezbaterile parlamentare am arătat pe larg lupta, ce a purtat-o dl Burdia pentru modificarea proiectului și cu mult mai înainte de-a lupta deputații naționaliști în dietă, noi deja am arătat și schimbările, la cari s'a învoit guvernul în urma pășirii energice și rezolute a dlui Burdia. „Pe mincinos îl prinzi mai iute, decât pe cânele schiop“, zice un proverb românesc. Și acest proverb s'a adevărit de minune față de cea mai nouă apucătură nedeamnă a analfabeților dela „Lupta“ și „Poporul Român“, când afirmă, că niște modificări, despre cari noi am scris cu mult mai înainte de-a fi vorbit deputații naționaliști, va fi fost făcute în urma luptei acestora.

Minciunile și calomniile *analfabeților* nu mai prind. Lumea românească s'a convins pe deplin, că cine are inimă românească și cine își pune și viața pentru interesele poporului român.

Cele scrise de „Deșteptarea“ din Brașov despre dl Burdia, că el *singur* a fost în stare să mai aline durerile oierilor din Săcele, exoperând la guvernul țării un ajutor de 40 mii de cor. ne arată că dl Burdia nu numai poate, ci și voiește să facă bine românilor, fără considerare, că oare aparțin aceia cercului său sau nu. Doar chiar și *derbedei* dela „Poporul Român“ au cunoștință, că dl Zaharie Bârsan numai dlui Burdia are să-i mulțumească, că mai are dreptul a da în țara noastră reprezentățiuni.

Atunci dl Burdia a alergat în toate părțile pentru dl Bârsan, iar când a succes exoperarea concesiunii, naționaliștii, în frunte cu *derbedei* dela

„Lupta“ și „Poporul Român“ de bucurie au aranjat o festivitate și după consumarea unei cantități mai mari de beutură, s'au *bătut* și și-au *spart capetele* ca cei mai *ordinari bețivi*. Iată pentru ce strigă ei vecinic prin foile lor după banul țaranului, ca să poată face scandale prin birturi.

„Lupta“ arată, că a împlinit vrâsta de *un an și jumătate* și se laudă, că a *făcut mult*, cerând sprijinul poporului pentru viitor. Nu ne sune, ce a făcut. Îi cunoaștem noi însă viața și faptele, și cu inima liniștită putem da publicului românesc sfatul, să nu mai arunce banii pentru o astfel de fițuică, care e chemată numai să hrănească pe *socialistul* și *analfabetul* Birăuț și pe cei de soiul lui. — „Lupta“ s'a întemeiat ca organ al partidului național, dar la scurt timp deputații s'au *lăpădat* de ea, ca de o leproasă, și astăzi „Lupta“ este o hârtie fără nici o valoare. În viața ei scurtă a avut destule scandale. Într'un an și jumătate s'au schimbat încontinuu conducătorii, pentru că Birăuț, dacă altcum nu se poate, cu *bătaia* îi dă afară din redacție, cum s'a întâmplat cu dl I. *Sciopul*, cu care *Birăuț* s'a *bătut* în redacție și apoi l'a dat afară cu personalul tipografiei. De aceea se numesc ei *luptători naționali* pentru că se *bat* când le vine la socoteală.

Avem multe instituțiuni, școli cari sunt avizate la sprijinul poporului nostru. Mai bine să nu se arunce banul pentru susținerea unor foi ca „Lupta“ și „Poporul Român“, să se dea pentru susținerea instituțiilor.

Om cinstit și român bun să nu mai primească în casa sa astfel de *fițuici*.

FOIȚA.

O SPAIMĂ.

După o zi de frământare zadarnică prin mlaștinele dela Holboca, — abia cărând pușca și geanta în spinare — mă abăteam obosit spre saț, unde mă hotărisem să măn în noaptea cea la conacul moșiei, mai ales că mă și poftise arendașul, — de dimineață — când trecu la luncă.

De departe se vedeă hardughia lui de casă, — o adevărată închisoare militară, — cu zidurile ei lungi și cenușii, cu ferestrele liniate de gratii negre și posomorâte.

O femeie îmbrobodită, — cu toată înăbușeala unui sfârșit de August, — îmi ieși înainte când mă lătrară câinii. După ce i goni, — bodogăniind, — cu pietre, ridică asupra mea niște ochi reci și verzi ca spinarea buratecului. Nasul ei încovoiat peste măsură, îi dădea înfățișarea unei buhe sau altei jivine hrăpitoare.

— Da pe cine cauți? — mă întrebă cu o voce seacă, supărată par'că.

Când i-am spus că mi-e gândul să dorm acolo, femeia mă privi aproape înspăimântată. Se liniști însă îndată, și un zimbet tăios îi încreși și mai mult fața ei mototolită.

— Da domnul arendaș, unde-i? — am întrebat-o.

— Unde să fie?... par'că dumnealui mai doarme la curte, de când i-o murit cocoana?! Doarme în alt sat... da, dumneatale poftim...

Mă luai după dânsa și suirăm scările din față... Când îmi deschise ușa cea de stejar, — greoaie, — am crezut că mă vâra într'o hrubă de pivniță, așa de umedă și de întunecoasă eră tinda cea mare... O singură fereastră din fund, aruncând raze slabe, lumină clanțele de alamă de pe la ușile înșirate ca la han.

Par'că îmi fu frică să intru, și fiindcă până în noapte mai eră vreme, am spus femeii că mai aștept afară, până mi-o veni somn. Un chioșc cocoțat pe un dâmb înalt, mă atrase. Când am intrat într'insul și am privit în jos de cealaltă parte, m'a prins vârtejul amețelii, așa de adânc lunecă coama răpoasă a dealului. Jos, într'o vâgăună tăcută, mocnea în umbră și uitată de lume o veche mânăstire.

Soarele care asfințea înroșind marginea cerului, se oprise o clipă ca să-și adune razele, ce întârziu încalcându-se par'că printre acele ale crucei.

Nu mi-aș fi închipuit, când umblam prin mlaștină, că dincolo de dealul unde albeau casele satului, se află pitită o mânăstire veche, împrejmuată cu ziduri înalte, ca o cetate. Și eră așa de aproape de spinarea dealului, că dacă aș fi sărit din chioșcul unde mă aflam,

aș fi căzut drept pe acoperământul ei. În multe locuri, zidul înconjurător pornea spre ruină și, nici clădirei nu-i trebuia mult ca să ajungă o ruină. O crăpătură adâncă, plecă dela clopotniță și se lungea, ca o dungă de întunec, până aproape de acoperământul pridvorului.

Roșeața de pe cer se ștersese și apusul se sluși de pete cenușii, întunecate. Prin colțuri, pe la spărturi, la ferestrele clopotniței, seara, ca un păianjen tainic, prinse să-și țese pânza ei de umbră. O cucuvea, stârmită din culcușul ei de întunec, lunecă pe sub streșina clopotniței și, măsurându-și sborul, trecu peste curtea mânăstirii lăsându-se pe colțul cel mai dărămat al zidului. Întâi se lipi de peatra afumată, dar îndată se înălță pe picioare și începă să-și suciască, în toate părțile, capul ei rotund, prinsă ca de un fel de neastâmpăr.

De mult pândeam prilejul să împușc această pasăre, care poartă în penele-i sure, taina și umezeala hrubelor, și de aceea, cu toată oboseala în care mă aflam, mă îndreptai pe după coșare spre mânăstire, luând pe poteca săpată repede în coasta dealului. A trebuit să străbat prin bălării înalte și să-mi urzic genunchii, până ce să ajung lângă zid. Printr'o spărtură, străbătui în curte. Cucuvaia eră tot la locul ei; stătea nemișcată cu capul în sus, ascultând par'că.

Chestiuni școlare.

Anuarul școlii civile.

Anuarul școlii civile ca și acum un an l-a scris numai directorul M. Pfeiffer, nu numai l-a compus, cum e obiceiul prin alte părți, ci l-a scris pe de-a întregul.

Chipul frumoasei zidiri deschide anuarul, iar o mare parte a lui e închinată jubileului inspectorului regesc Iuliu Berecz, care în acest an a împlinit 30 de ani în munca sa pentru prosperarea școlii din patrie.

Hiperzelosul director și-a scris și o disertație de ordine socială, în care pretinde mai multă educație în școli, uită însă, că baza educației școlare e creșterea din familie, e societatea așa, cum e azi organizată și școala singură fără ajutorul nimăruți nici al părinților, nici al societății nu-și poate împlini cu succes chemarea educativă.

* * *

În acest an au fost trei clase de băieți: pentru clasa V—VI nu s'a prezentat nime, iar în clasa primă nu s'a înscris nimeni, deoarece școala civilă, așa cum e azi, nu mai corăspunde cerințelor societății noastre de aici, ca nici de altunde, și toată lumea a alergat cu copiii la gimnaziu.

Numai o reformă totală a școlii poate din nou împopula școala civilă cu elemente bune, altcum numai tânjește.

S'au înscris 74 elevi ordinari, între cari au fost 21 români. 58 au trecut, dintre cari unul cu f. bun, 27 cu bine și 30 cu suficient.

La școala civilă de fete au fost 73 eleve ordinare și 1 privată. Românce au fost numai 22, deși puteau fi mai multe, fiind orașul și jurul românesc.

Au trecut 68. Dacă ne uităm la clasificații vedem, că între cele mai bune eleve găsim pretutindenea românce, ca și în clasa IV două pur eminente etc.

Școala civilă de fete își are rostul său. De aceea și vedem, că numărul elevelor din acest an întrece pe cel din anul trecut.

Un singur lucru ne pune în mirare: notele în general slabe din purtarea morală. Care e cauza?

* * *

La școala civilă s'a propus și limba română cu rezultat satisfăcător.

* * *

Încheierea anului școlar la gimnaziul nostru de stat s'a făcut cu cuvenita solemnitate Lunia trecută.

Dimineața la 8 ore s'a ținut slujbă dumezeiască în biserica gr.-or. și rom.-cat. După serviciul divin tinerimea școlară dimpreună cu publicul azistent a umplut sala mare de gimnastică a școlii civile.

Sărbătoarea fu deschisă prin intonarea majestoasă a „Himnului”. Elevul Costescu declamă poezia „Magyar nota” de Farkas Imre, iar corul a executat mai multe cântece populare. Au urmat elevii Pungilă și Seracovan, cari au declamat câte-o poezie cu multă pricepere. Fu iarăș cor, iar după el Schreiber Marc declamă frumoasa poezia „A kis Savoyard”.

Urmă apoi vorbirea de încheiere a directorului A. Kalkbrenner, vorbire, care pătrunde inima elevilor.

Veni după aceea împărțirea premiilor, despre ceace vom vorbi în numărul viitor, când vom discuta *anuarul*.

* * *

Incheierea anului școlar la institutul nostru pedagogic se va face de astădată în

mod festiv. După serviciul divin elevii se vor aduna în sala institutului. Corul studenților va executa mai multe cântări, iar prof. dr. Minea va ține o cuvântare ocazională. Apoi se vor împărți testimoniile.

* * *

S'au închis porțile gimnazului. De câteva zile rar mai vezi pe stradă copii uniformați. Ne erau așa de dragi, căci ne obicuiserăm cu ei. Ne părea bine, că deodată s'a descoperit atâta forță intelectuală la neamul nostru.

... Azi ici și colo, sporadic mai vezi câte unul. Cu ziua de Luni s'au închis porțile gimnaziului, s'a închis și internatul. Granița are azi atâția gimnaziști, câți n'a avut niciodată: ei vor fi fala și titlu ei de glorie. Acum s'au dus acasă.

... Dar deja de acum s'au ivit alte fețe tinere, rumene, inteligente, cum e fața fiecărui român, cari alături de părinții lor se îmbulzesc zi de zi spre gimnaziu, ca să se înscrie, spre internat, ca să primească vestea, că sunt primiți. Până acum s'au însinuat deja foarte mulți. Nu e eschis, ca gimnaziul nostru, deși numai cu două clase, deja în anul viitor să ajungă cel mai împopulat gimnaziu din țară.

* * *

Examene. Ni se comunică: Săptămâna aceasta s'au ținut examenele la institutul nostru pedagogic. Le-a condus In. P. Cuv. Sa dl Arhimandrid, vicar episcopesc Filaret Musta.

La pedagogie ca comisar a luat parte la examene dl dr. Iosif Siegescu, care și-a exprimat deosebita bucurie, că deja se observă primele binefaceri ale *erei cei nouă*. Răspunsurile au fost în total foarte mulțumitoare.

Din parte-ne adaogăm, că dl Siegescu și-a câștigat mare merit în istoria diecesei

Fără să-mi dea răgaz să mă apropiu, își luă sborul, îndreptându-se spre turla bisericeii... Când trecu în curmeziș, am întins pușca. Focul bubui ca tunul între zidurile pustii, iar pasărea atinsă, sucindu-se în aier, ajunse, — cu iuțeala unei pietre asvârlite, — în clopotniță de unde răsună de odată un sunet înăbușit de aramă dogită.

lute, am răzimat pușca de părete, și nimerind ușa pe unde te sui în clopotniță, am dat busna, fără să stau o clipă la îndoială. Abia urcai câteva trepte, și simții cum scara de lemn putred, se hățână sub picioare, gata-gata să se rupă, așa scârțâia de tare. Acum îmi părea rău că mă grăbisem să mă sui în clopotnița unei bisericeii în care poate de mult nu mai întrase nimeni, și așa fi vrut să mă dau jos, dar par'că o nevoie poruncitoare mă tot trimetea în sus. Picioarele îmi tremurau. Într'un rând dădui într'o așa besnă, că trebuia să umblu pe băjbăite, frecându-mă de zidul lunecos. Fiori reci mă șerpuiră la gândul, că putea fi lipsă o treaptă, și să lunec în gol... În sfârșit, o zare de lumină mă incredință că nu eram departe de clopotniță; și în adevăr, după câțiva pași, văzui albastrul cerului încadrându-se în fereastra arcurită a turlei. Înainte să pun piciorul pe pardoseala clopotniței, auzii un zbârnăit puternic de aripi ascuțite, și îndată răsunară în curtea mănăstirei, strigăte gălăgioase de

cioance supărate. Într'un colț zării cucuivaia lovită, cu aripa în jos, însângerată. În străluciri verzui, roteau ochii ei tăiați în două de o dungă galbenă ca umbra cea galbenă. Când m'am plecat s'o ridic, își înfipse ghiara ascuțită, atât de adânc în mâna mea, încât fără voie am înecat un suspin de durere. Încercai să-i descleștez ghiara, dar îmi fu cu neputință: cu cât îmi trăgeam mâna, cu atât își strângea mai tare cleștele. Într'un moment de enervare selbatică, i-am trecut o mână pe sub aripi și am strâns în palmă corpul ei șubred... Oasele îi pârăiră, iar apele ochilor cari pătrund noaptea, se întunecară, și peste ele se așternu o spumă de sânge. Numai atunci simții că ghiara ei mă slăbi. Scârbit, aruncaii departe stârvul, fiindu-mi silă să-mi mai privesc vânatul.

Câțiva lilieci, îndemnați de boarea nopții, fășniră de prin crăpături și se avântară amețiți afară, înprăștiindu-se în adâncurile albastre.

M'am dat jos din turlă, cu inima strânsă, înfrigurat. Se întunecase. Trecui prin curtea mănăstirii, cu pași sfioși și urcând grăbit poteca, mă întâlnii în deal, lângă coșere, cu femeia cea îmbrobodită.

— Ai ucis cucuveica?... — mă întrebă cu vocea mustătoare... Ai făcut un păcat, dacă ai ucis-o să ști!

Nu-i răspunsei nimic, și o urmaii în tăcere.

Sala cea mare acum eră luminată. Ușa unei camere stă deschisă.

În bătaia luminei din sală, văzui strălucirea albă a unui așternut.

— Poftiți aici!... Mă duc s'aduc o luminare...

Am oprit-o:

— Da de ce nu doarme boierul acasă?

Femeia se uită în toate părțile, apoi cu o voce tainică, îmi șopti:

— Se teme... se teme de sufletul cucoanei... că umblă noaptea pe zidul mănăstirei și căfe-odată vine să-i bată în fereastră... O văzut-o mulți... are coadă și miaună ca pisicele...

— Bine... adu-mi luminarea...

Aruncând pușca și geanta, m'am întins, îmbrăcat pe pat.

Am așteptat destul, dar femeia nu mai venea... O auzii cotroboind într'o cameră de alături, apoi trântind cu putere o ușă, și deschizând apoi alta...

Într'un târziu, par'că am simțit-o intrând cu o luminare aprinsă pe care o lăsă pe măsuta de lângă pat... Am vrut să mă scol ca s'o sting, căci flacăra ei prea îmi jucă în ochi, dar somnul și oboseala mă biruise...

noastre, că deși în ceasul al 11-lea, a contribuit să se facă rânduială.

* * *

Examenul de maturitate dela gimnaziul din Blaj, s'a terminat Sâmbătă în 13 Iunie. A durat o săptămână încheiată. Examenul s'a ținut sub prezidiul dlui Kuncz Elek director școl. suprem din Cluj, fiind de față afară de profesorii gimnaziali, Rev. Ales. Uilăcan, ca exmisul Preaveneratului Conzistor mitropolitan. La examenul verbal au fost admiși toți elevii, adecă 49 înși. Dintre aceștia au fost decorați de maturi cu foarte bine 4: Rusu Octavian, Roșcău Dumitru, Măcelar Alexandru și Dănilă George; cu bine 4: Andrea Alexandru, Bian Eugen, Borșan George, Dan-cu Vasile, Fătu Ioan, Groza Teodor, Lupean Octovian, Mioc Ioan, Nicolae Leon, Podoabă Augustin, Ramonțan Enea, Rus Vasile și Ves-can Nicolae; dintr'un obiect au căzut nouă; iar 22 au fost declarați maturi.

* * *

Examenul de maturitate la gimnaziul din Brașov. S'a terminat examenul de maturitate la gimnaziul de aci cu următorul succes: Din 36 candidați, cari s'au supus la examenul oral au ieșit cu nota generală foarte bine 11, (dintre cari 9 din toate obiectele), George Birăescu, Emilian Giurgiu, Petru Iorgovan, Victor Jula, Mihail Lupaș, Aurel Mager, Constantin Moarcăș, Romul Muntean-Onofrei, u Oprea Rodean, Vasile Tampa și Ioan Vintilă; cu bine 8: Ioan Burduloiu, Miron Crețu, Niculae Mihăuțiu, Aurel Monțiu, George Tit Popoviciu, Ioan O. Stefanovici, Teodor Serb și Iosif Vlad; maturi 9; Coriolan Bobeș, Andreiu Blaga, Ioan Cușută, Moise Grama, Valeriu Judele, Romul Molin, Ștefan Oțel, Ilie Reou și Avram Tâmpănar, iar opt înși au fost avizați la examen de corigență din câte un obiect pe Septemvrie a. c.

Hudița eră strâmtă și noroioasă... Picioarele îmi lunecau în toate părțile, și ca să nu cad, mă sprijineam de garduri umede și negre... Din capul celalalt al hudiței, venea turbat spre mine un taur cu capul în pământ, desrădăcinând, cu fruntea lui lată și tare ca piatra, arborii cari îi ieșiau în cale... Groaza îmi furase suflarea... Dar noroc: găsii o spărtură în gard, prin care trecui repede... Dincolo eră cimitirul cu biserica... Da, eră biserica din satul în care m'am născut... lute, că n'aveam timp de pierdut, m'am repezit la scara clopotniței, pe care o suii într'o clipă — de câte-ori n'am suit-o!... Sus, din podul de lemn ciotoros, porneau șoapte tainice. Aripă nevăzute fâlfăiau așa de tare, că îmi împrăștiu părul din cap, după cum vântul ar împrăști fânul dintr'un stog. Funia dela limba clopotului, se prefăcuse într'un șarpe negru, care cu svârcoliri desnădăjduite, se zbătea în spânzurătoarea lui. De pe grinzile întunecate, mă priveau ochi sclipitori de bufnițe sperioase.

Infiorat, am dat să fug pe scări, dar nu putui să mă mișc. O ghiară uriașe se înfipse în haină, și mă ridică în sus, spânzurându-mă d'asupra adâncimilor negre. De odată, răsună o troznitură puternică, și toată șandramaua bisericeii s'aprinse într'o flacără orbitoare.

GLOSE.

Dacă ești singur și vezi că o față încruntată se ia după tine, în orice caz, că îți iuțești pasul.

... Această fugă oarecum i-o înfrică cuiva zilele trecute un profesor de teologie bine cunoscut.

* * *

Toată lumea zice, că Caransebeșul e oraș mic.

Chinematograful dădu însă și geografia oficioasă de rușine. La fiecare reprezentație e plin, plinuț.

* * *

Merg oamenii la bioscop numai pentru tablourile uneori instructive.

Sunt tineri, ce merg aproape consecventi.

De ce e doară domnișoara cea frumoasă?

* * *

În orice caz dela chinematograf toate instituțiile culturale pot învăța calea, care le-ar scoate din numele rău ce-l au.

... Cu schiopticonul s'ar răspândi multă știință, morală etc.

* * *

Comisarul a zis, că răspunsurile din acest an dela ezamenele de pedagogie au fost tare satisfăcătoare...

Din vorbele pline de autoritate și competență ale comisarului deducem, că dacă primenirea pedagogiei s'ar fi făcut mai nainte, lucrurile deja atunci s'ar fi îndreptat.

* * *

Dând un țipăt, am deschis ochii, înspăimântat. Pe măsuta de lângă pat, lumina ardea ca o masala, căci i-se aprinse și hârtie cu care fusese înțepenită în sfeșnic. M'am ridicat s'o sting, dar deodată am rămas înlemnit: pe un scrin în fața mea, dintr'o grămadă de lucruri prăfuite, o cucuvaie mă pătrundea cu privirea neîndurătoare și rece a ochilor ei sticloși.

Urechile începură să-mi vâjâie... Mi-se părea că lucrurile din casă troznesc și deslușiam sgomot de pași desculți alergând prin pod. Nici nu știu cum am sărit din pat, dar par'că și acum mă văd umblând în vârful picioarelor, cu suflarea stinsă, cu tâmplele asudate, îndreptându-mă cu mâna întinsă spre satanica pasăre care venise să mă înspăimânte cu privirea ei moartă.

Când m'am apropiat și am văzut că nu se sfiește să mă privească nemișcată, am înșfăcat-o și am strâns-o în mână ca într'un clește. Dar când am ridicat-o în sus, — gata s'o izbesc de perete, — băgai de seamă că picioarele-i țepene erau legate cu sârmă de o tăbliță de lemn vopsită cu verde. M'am oprit.

Câteva minute am rămas ca prostiț, neputându-mă hotărî să-mi descleștez degetele, din penele prăfuite ale bufniței împăiate...

(Din volumul: Chipuri și suflete).

A. Cazaban.

Un bătrân amorezat are și face o față idiotă — ne învață chiar Mantegazza, afirmam eu.

Un prețin ripostă: există bătrâni cu inimi tinere, cari fac curte concurând cu cei tineri. Lordul Carteret eră ministru al Angliei și 'n vârstă înaintată mergea de conversa cu damele de pe galerie în pauzele ce le ținea camera. De fapt el e o celebritate a parlamentului englez.

— Va să zică are și Caransebeșul o celebritate!? Întrerupse cu mâlție un al treilea.

* * *

E lucru foarte firesc, că încearcă toate mijloacele.

Da... suntem înformați, că referentul Badescu cu rugăminți a umblat pe la cei din Pesta, ca să schimbe ordinațiunea ministerială.

Așa ni s'a adus la cunoștință.

* * *

La timpul său mare eră bucurie în oraș la sosirea acelei ordinațiuni ministeriale. Toată lumea de ambele sexe s'a bucurat. Ce credeți: câte piepturi n'au palpitat la auzul, că vor sosi în oraș niște profesori noi? Doar aceștia pot fi frumoși, drăguți... or...

Rezultatul realității?

Lichnekert se plângea, că bilanțul lui nu simte de loc sosirea celor noi, ci numai îndepărtarea celor vechi.

NOUTĂȚI.

Știri personale. Const. Burdia, consilier aulic, deputat dietal a plecat pe 3 săptămâni la Marienbad. Comitele suprem Carol Fialka în zilele acestea își termină cura de Carlsbad.

Logodnă. *Amicul nostru, simpaticul profesor și cunoscutul scriitor Bela Gajda s'a fidațat cu amabila domnișoară Frederica Wolszky, profesoară la școalele civile. Le dorim multă fericire.*

Moartea lui Tudor cavalier de Flondor. În Berlin a încetat din viață fruntașul muzicii române, autorul lui „Moș Ciocârlan” și al altor vodeviluri, cantate, ca „Drumul de fer, Cinel-Cinel, Florin și Florica, Nunta țărănească, etc.

Teodor cav. de Flondor lasă un gol simțit în literatura noastră muzicală.

Peregrinagiu la mormântul lui Simeon Barnuțiu. În acest an se împlinesc 100 ani dela moartea lui S. Bărnățiu, născut în Bocșa română, aproape de Șimleu.

Asociațiunea ținându-și adunarea generală în Șimleu, va aranja un pelerinaj la mormântul marelui bărbat.

Preot nou. În Vrani a fost ales preot teologul absolut Alexandru Atnagea.

Măsurarea luncii. În fine nu peste mult se va termina măsurarea luncii, pășunii comune. Vice-comitele Aurel Issekutz în 11 l. c. va sosi, ca să prece măsurările făcute.

Studenți străini în orașul nostru. Joi, săptămâna aceasta vr-o 30 studenți ai gimnaziului din Sigișoara s'au oprit în orașul

nostru să-l vadă. Ei au plecat mai departe spre Dunărea de jos.

Iacobich, ori Iacobici? Nu ne interesează absolut de loc persoana doamnei, ce așa are chef să se subscrie. Deci nu din acest motiv publicăm, ce vine mai jos. Ortografia română nu cunoaște Iacobich, iar legea nu recunoaște și nu îndreptățește la folosirea numelui numai *de Iacobich*, dupăcum ne scrie un fost prețin și camarad de arme a regretatului căpitan al Popovici cu care respectiva s'a purtat rău de tot.

Afară de aceea penzia și-o ia după bărbatul său ca vād. Popovici.

Interesanta epistolă e, cum urmează:

„Mult stimat dle redactor! Prin gazeta D-voastră s'au făcut multe urite amintiri de doamna *de Iacobich*. Vă rog a-mi da în numărul următor deslușiri: De ce poartă dna „de Iacob ch“ acest nume? Cum știm, dânsa a fost măritată după căpitanul în penziune *Popovici* și a avut cu dânsul și copii, dacă nu greșesc 3?, O femeie are să poarte numele bărbatului, măcar fără „de“.

Fost-a căsătoria cu căpitanul *Popovici* anulată? Numai în așa chip poate purta numele prim. Sau poate în Ungaria, or Caransebeș își schimbă fiecine numele după plac? Aceasta ar fi o volnicie nemai pomenită. Nici numele nu e scris românește, că în Arme-niș e „de Iacobici“, nu „de Iacobich.“

Intr'un an s'a dat în Băile Herculane ca „Officerswaive“ adevă „orfană de oficer.“

Cu stimă *Grănicerul No. 70.*

Oficios se subscrie vād. *Popovici*, dar numai către oficii, căci în viața publică figurează ca *de Iacobich*.

Intr'adevăr e fapt punibil a folosi două nume. Cel puțin așa zice legea.

Alegere sui generis. Toată lumea va fi primit cu cuvenita mirare, că la conducerea librăriei și tipografiei diecezane a fost ales acel *Jurca*, care a fost dat afară dela *Lugojana*.

Până când ne va mai lifera *Lugojul* tot, ce nu-i trebuie.

In *Orșova* reprezentanța comunală a decis să se introducă lumină electrică.

Preot român pentru limba maghiară. În școala poporală de stat din *Avasfelsöfal*u s'a ținut săptămâna trecută examenul de încheierea anului școlastic. Examenul l-a condus *Atanasie Dămian*, preotul gr. or. de acolo. În clasele inferioare toți învățăceii sunt români, dar după un învățământ de 2—3 ani toți vorbesc bine și limba maghiară. Faptul acesta l-a scos cu bucurie la iveală preotul *Dămian* în calitatea sa de președinte, lăudând cu o cale copii pentru zelul și diligența lor desvoltată întru însușirea limbei maghiare îndemnându-i în cuvinte călduroase, că și în decursul feriiilor de vară să se îndeletnicească cu limba maghiară, căci afară de limba română, cunoașterea și vorbirea limbei maghiare e neapărat de lipsă, ca să-și poată asigura un viitor bun și fericit. Preotului i-a mulțămînt directorul *Victor Mureșan* pentru ținuta-i patriotică și deamnă de laudă.

Notar public în Făget. Ministrul de justiție a înființat pe teritoriul judecătorei cercuale din *Făget* un notariat public cu reședința în *Făget* și astfel de acum înainte locuitorii de pe teritoriul judecătorei cercuale

din *Făget*, dacă vor avea ceva chestie la notarul public din *Lugoj*, merg la cel din *Făget*.

Interzicerea exportului de nutreț. Din cauza secetei, care persistă a se menține, aproape în toată țara, lipsa de nutreț pentru vite a început să fie foarte mult simțită.

Mai aproape în toate localitățile din *România*, izlazarile sunt lipsite de fânațe, astfel că locuitorii sunt nevoiți a-și aduce vitele la mari depărtări și prin păduri, unde se mai găsește câte puțină iarbă.

Pentru a se preîntîmpina o lipsă totală de nutreț pentru vite, guvernul a luat dispozițiuni de a interzice cu desăvârșire exportul de fân, pae, lucernă, trifoi și mei.

Incepe pelagra. Din *Remetea-Lunca*, propopiatul *Balințului* mai mulți țărani bolnavi greu de pelagră au ajuns în spitalul din *Lugoj*. Unul din ei a și murit.

Pelagra o cauzează mâncări stricate și a mai bătuit prin *Bănat*. Autoritățile să ia deci măsuri pentru împiedecarea ei.

Bioscopul lui *Narten* sară de sară dă reprezentații tare instructive.

PARTEA LITERARĂ.

REGĂSIREA.

— „Hu! dar prost băiat; Prost băiat! Auzi să faci el pe delicatul când vine altul să-i ia fata. Dă-l încolo, că nu te iubea de loc! Mai bine că s'a retras. Poate că te îndrăgostești de vreun făt-frumos care ți-o răsară odată în drum și te-o cuceră, poate îl găsești pe celălalt“.

— „Dar asta mă iubește și celălalt nici nu mă cunoaște“.

— „Te-am prins *Leonor*! Te-am prins! vād eu că-l iubești puțin. Dar nu-mi închipui cum el, dacă ține la tine cum a putut să se dea deoparte. Eu în locul lui ași fi făcut nebunii: mi-ași fi pândit rivalul, l'ași fi speriat sau l'ași fi bătut măcar“.

— „Dar de când ești așa de brutal frate dragă?“

— „Nu sunt, dar spun ceea ce ași fi făcut în locul lui. Vezi: eu în primele zile când făceam curte logodnicei mele, am văzut pe unul care îi făcea ochi dulci. Nu știu dacă ea observă sau nu, dar eu m'am eclipsat câteva secunde, m'am dus la tânărul cu pricina, m'am împiedecat de el, i-am cerut scuze și cum a deschis gura l-am culcat cu un pumn la pământ. Eră atâta lume pe stradă încât am plecat fără să fiu oprit și m'am alăturat iar foarte liniștit de fratele logodnicei mele. El mi-a strâns mâna șoptindu-mi „bravo *Ionel*!“ *Elvira* fata nici n'a știut de asta nimic. La un bal, un ofițer i-a făcut o curte foarte bătătoare la ochi. Eu cu cel mai amabil surăs l-am poftit în salonul de alături, ca să-i comunic o știre: „o primejdie“ care îl amenință. I-am șoptit, că fata e logodnica mea și când el mi-a spus „ei și ce-mi pasă?“ l-am palmuit, de l-am dat grămadă. Ofițerul meu de frica duelului ce trebuia să aibă cu mine, mi-a cerut și scuze acolo, regretând că „n'a știut“ și că „a crezut!“ Eh, prostii. Eu eram decis la orice! și sunt decis să mă iau de piept și cu dracul, numai să nu mi-o ia altul“.

— „Bravo *Ionel*! frumos! Dar fata! fata, desigur că te adoră?...“

— „Daa..., cum ține la mine; nu atât cât țiiu eu la ea, dar am să-mi istovesc și sufletul numai s'o pot face fericită și trebuie să mă iubească. Ea nici nu știe despre cele ce am făcut pentru ea. Mă crede liniștit și timid“.

— „Așa-mi explic... Dar fă ceva ca să afle. Eu cred că ași iubi pe cel mai urât om dacă l-ași ști în stare să facă atâta pentru mine. Dacă timidul meu, ar fi atât de iubitor pentru mine, eu ași dă orice sfială la o parte și i-ași spune, eu deadreptul că-l iubesc. Și par'că prevād“.

— „Ce prevezi *Leonor*?“

— „Prevād că dacă voiu observă că ține la mine, mă voiu duce să-i spun eu, că-l iubesc. Știi mi-e inima par'că grea de iubirea, ce simt că ași răspândi, că ași risipi, pentru cel care m'a iubi și m'ar face să-l iubesc. Știi cum? par'că am o comoară întreagă de gingășii în piept și par'că mi-e necaz, că n'am pe cine să o răspândesc“.

— „Mărită-te *Leonor*, ia-l pe timidul tău și dacă nu te-o iubi el, fie și numai pentru că ești, atât de fragedă, caldă și iubitoare, îmi pun capul. Ei dar, nu mi-ai spus încă cine este papă-laptele tău de adorator“.

— „E un tânăr, subțire, năltuț și brun. Nu știu cum se face, dar, deși pare așa rezervat, timid, are în toată arătarea lui ceva, care-ți însuflă parcă încredere, ceva simplu fără pretenții cu un zimbet aproape trist, și cu ochii mari senini, de o seriozitate gingașă. E drăguț; mie îmi place, dar e prea timid față de mine și nu știu, tare mi-e teamă, să nu fie vreun fricos“.

— „Ei dar cum îl cheamă pe fricosul ăsta?“ întrebă tânărul intrigat. Spune *Leonor*, că nu te trădez; zău să mă bată Dumnezeu, dacă am să deschid măcar gura. Ei, hai spune, zău!“

Fata stă la îndoială, se roșește, se uită în ochii lui *Ionel*, și nu știe ce să facă, dar după o nouă scurtă șovăire se hotărăște, și spune:

— „Timidul meu se numește: *Călin*; *Alexandru Călin*. De ce te uiți așa mirat la mine“.

— „Cum?,“ întrebă *Ionel* stăpânindu-și uimirea. „Ești sigură că îl cheamă *Alexandru* și nu altfel?“

— „Știu că pe cărțile lui de vizită are un *A.* de sigur *Alexandru* sau *Aurel*“.

— „Și altfel nu bănuiești că-l cheamă?“

— „Cu un *A?* poate *Atanase*... Vai ce rău mi-ar părea dacă l'ar chema așa! *Tănanase*! piha! ce urât nume. Și mai ales să fie și timid... fricos! vai! nu mai spune!“

— „Dar dacă îl cheamă *Anton*...“

— „Mi se pare că... da-da *Anton* îl cheamă, acuma-mi aduc aminte că l-am văzut iscălindu-se *An*. *Călin* Da așa trebuie să fie: *Anton Călin*“.

— „Și cum!?“ strigă *Ionel* „pe ăsta îl crezi tu un fricos. Păi *Călin Anton* este cel mai îndrăzneț tânăr din câți am văzut până în ziua de azi. *Leonor*, ăsta e dracu în persoană! ăsta e îndrăzneala și curagiul dus la extrem. Și pe *Călin* îl credeai tu un timid“.

— „E adevărat!?“ exclamă fata bătând din palme de bucurie. „Adevărat? Nu mă înșeli? Așa este?! *Ionel*, dacă ar fi așa cum spui tu, știi l-ași iubi! cum nu se poate mai mult. L-ași adora! E adevărat, că nu e un fricos...“

— „Da foarte adevărat. Ce am văzut eu pe omul ăsta făcând, n'am să mai văd în viața mea. Dacă ași fi eu cât de departe atât de fără frică, m'ași simte fericit“.

Fata apucă amândouă mâinile lui Ionel și le strânge cu putere. Ea vrea să spună ceva, și negăsind cuvinte, râde nervos, și ochii i se înrourează.

— „Ionele, zău dacă nu-mi vine să te sărut de bucurie. Știi îmi vine să te iau în brațe și să joc cu tine prin casă. Asta îmi compensează pierderea celuilalt, a „cavalerului“.

(Va urmă).

Loc deschis.*)

A fi convins, că partidul constituțional e unicul, care îndreptățește — prin aleșii săi — poporul din fosta graniță a se folosi de drepturile sale, se zice, că e păcat.

Păcătos e tot cel-ce consimte partidului constituțional, de două-ori păcătos celce cutează a lupta paralel cu simțemintele lui, și de trei-ori păcătos celce votează pentru un deputat cu program constituțional.

Cam astfel se vaicăra unii căpătuiți dela „Poporul Român“ și oareși-cari mișei din comuna Mehadica, contra persoanei mele. Anume, în n-rul 21 al „Pop. Rom.“ a apărut o schiță idiotică la adresa mea, în care unii de sub tufă își bat pieptul zicând: că, stând pe picioarele mele sunt sumeț și să fiu băgător de seamă, căci au ei ac de jocul meu. Zic apoi, că aș fi batjocurit onoarea familiilor mai cu vază din comună. Nu pot pricepe, ce onoare poate câștiga un cap familiei sale, care umblă numai cu minciuni pe sub ascuns, acela nu poate să aparțină unei familii cu vază, ci din contră...

Altceva îi doare pe cei de sub tufă, și anume îi doare, că nu mă adresez cu ceva lor, și pe fleacurile lor eșite din izvoarele seci dela Rudăria nu dau nici o atenție. Nu am dat și nici nu dau, pentru că nu am trăcnit și nici nu mă vor clăti, căci foarte bine mă cunosc, cine sunt.

Că am făcut — și voi face — mai multe dări de seamă în foaia foilor noastre bănățene în „Severinul“ asta e adevărat, însă nu de sub tufă, ci cu capul ridicat, sumeț, pentru că amintisem numai adevărul.

Până când însă cei ascunși sub tufă nu își vor semna cinstitul nume, îi declar de oameni netrebnci, mișei, fără caracter și mincinoși.

Nu voi da nici o atenție fleacurilor și descântecelor unora dela „Pop. Rom.“, cari cu minciunile lor prin ziare îmbată babele cu apă rece.

Aștept liniștit sentința adusă de „Pop. Rom.“ în nrul 21, însă îi fac — pe cei de sub tufă — băgători de seamă să nu se întorcă cumva acul contra pielei lor.

Mehadica, în Iunie 1908.

Cornel Bercian,
comerciant.

*) Pentru cele cuprinse în rubrica aceasta redacția nu primește răspunderea.

Igiena populară.

Nu mâncați lapte nefiert.

Prin cercetările mai noue s'a adevărit, că laptele nefiert ar fi dând naștere la oftică sau boală uscată. Un doctor vestit povestește, că a fost chemat la o fată de 20 ani, bolnavă de oftică, de care a și murit în câteva zile. Fata trăise în cele mai priincioase împrejurări și nici părinții ei, nici rudeniile mai deaproape nu pătimiseră de oftică. În deșert își bătea doctorul capul să știricească pricina boalei. După mai multe întrebări află în sfârșit, că bolnava fu crescută într'o mănăstire, în care în curs de 4 ani nu mai puțin decât 13 școlărițe au fost atinse de oftică, murind 6 din ele. Cercetările făcute au dovedit, că vaca, dela care se ducea laptele pentru școlărițe în timp de mai mulți ani, a fost ofticasă și diregătoră a trebuit să oprească vânzarea cărnii ei. Medicul susține deci, că oftica a putut trece în trupul școlărițelor numai prin baccilele ofticiei, aflătoare în laptele acelei vaci. Sub numirea de baccile se înțeleg un fel de vermuleți din seamă afară mititei, cari se văd numai cu sticla măritoare, despre cari doctorii zic, că ei ar fi pricinuind deosebite boale, între cari și oftica.

Este anevoie și adese peste puțină să știm, dacă cutare lapte se trage sau nu dela o vacă molipsită de oftică, mai ales când avem a face cu lapte cumpărat. Se află totuș un mijloc de scăpare împotriva molipsirii prin lapte dela vaci bolnave de oftică sau și dela altceva, și acest mijloc este să fierbem laptele bine și timp mai îndelungat. S'a adevărit adecă, că prin fierbere sămânța vermilor amintiți se nimicește cu desăvârșire. „F. P.“

2491—1908. sz. kig.

Concurs.

Pentru ocuparea postului de servitor al cancelariei primarului, devenit vacant în urma abdicării prin aceasta escriu concurs.

Dotățiunea:

1. Simbria anuală 600 coroane, solvinde în rate egale lunar.
2. Bani de cortel anual 120 cor.
3. Haine în natură și în fine
4. Tot la 3 ani 60—60 coroane adaus personal.

Cunoașterea verbal a limbei magiare, române și germane să recere.

Să provoacă toți aceia, cari doresc a ocupa acest post petițiunile instruate după recerintă subscrisului până în 15 Iulie 1908 st. n. a le subșterne

Postul este a se ocupa în 16 Iulie a. c.

Karânsebes la 3 Iulie 1908.

Bordan
primar.

2176
Kig. sz. 908.

CONCURS.

Pentru ocuparea a două posturi de polițiști de câmp (polițiști interimali), se escrie concurs cu terminul de 12 Iulie 1908 st. n.

Emolumentele sunt 360—360 coroane salar anual și 120—120 coroane bani de cortel, precum și haine în natură.

Doritorii de-a ocupa aceste posturi au a subșterne petițiunile lor până în ziua susamintită subscrisului negreșit.

Cunoașterea limbei române verbal și în scris se cere negreșit.

Caransebeș, la 14 Iunie 1908.

99.—

Bordan,
primar.

2317
Kig. sz. 1908.

CONCURS.

Pentru ocuparea unui post de polițist-vameș, se escrie concurs cu terminul de 12 Iulie 1908 st. n.

Emolumentele sunt 600 cor. anual în bani gata, haine și cortel în natură.

Cauțiune este a se depune 100 coroane.

Doritorii de-a ocupa acest post sunt provocați a-și subșterne petițiunile lor până în ziua susamintită subscrisului.

Caransebeș la 20 Iunie 1908.

100.—

Bordan,
primar.

2419—1908. sz. kig.

Publicățiune.

Ministrul reg. uug. de comerț cu ordinațiunea sa Nr. 6155/II din 30 Maiu 1900 a ordonat că grăurile tăiate, până la adunarea lor de lângă linia căilor ferate numai la o depărtare de 95 metri se pot așeză, iar la aceia unde nu îngăduie aceea formarea pământului — să se ducă decurând din locul acela, pentru că calea ferată pentru eventualul foc care se va întâmplă dela locomobile pe îndepărtarea de mai puțin decât 95 metri nu se poartă nici o responsabilitate, însă are dreptul a cere despăgubire pentru dauna care i-se va întâmplă prin focuri de natura aceasta.

Deoarece prin funingele locomobilelor în secetă de multe-ori se aprinde miriștea, și prin asta, grămezile așezate în locurile de aproape e lipsă că din teritorul cătră linia căii ferate pe lângă grânile strânse să se tragă câ-

MOBILE de tot felul, mare asortiment cu prețuri moderate
se află la **George Frohnmeier**, mă sar

DEPOSIT:
Caransebes, Str. Principala
în Casa Diecezana

teva brezde, pentruca focul să nu poată străbate la crucile strânse de bucate.

Prin aceea devin toți interesații provocați a trage brezdele sus circumscrise în interesul lor propriu.

Caransebeș la 26 Iunie 1908.

Bordán Octav,
primar.

1350
Adó sz. 908.

Publicațiune.

Se aduce la cunoștință publică, cumcă execuțiunea generală pentru darea directă, spese comunale, dare de drum, taxa militară, robotul comunal și alte datorii publice rămase în restanță cu finea anului 1907 și anul curent pe jumătate an se va efeptui începând din 10 Iulie a. c., de aceea fiecare locuitor și platnic de dare se provoacă și pe această cale, până în ziua susamintită aș solvi darea sa la cassa magistratuală, cu atât mai vârtos, căci la caz contrar se va execva.

Caransebeș, la 25 Iunie 1908.

Bordan,
primar.

101.—2.

1402—1908 végr. szám.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a káransebesi kir. törvényszéknek 1907. évi 4223 számú végzése következtében Dr. Jonescu Miklós ügyvéd által képviselt Zsumanea Andrei s. t. javára Zsumanea Jun és Anna vercserovai lakosok ellen közösség megszüntetés erejéig 1908. évi június hó 26-án foganatosított végrehajtás utján 1432 koronára becsült következő ingóságok u. m. 2 ökör, 2 ló, 8 kecske nyilvános árverésen eladatnak, amely árverésen fel és alperesek mint árverendők részt vehetnek a befolyandó vételár az árverés napján peres fellek között 5 egyenlő részben azonnal a helyszínen fog felosztatni és kiadatni. Az árverésnek hírlapi közzétételéről kir. végrehajtó fog gondoskodni.

Mely árverésnek a káransebesi kir. járásbírótság 1908. évi V. 605/1 számú végzése folytán 46 kor. 30 fillérben bíróilag már megállapított költségek erejéig, Vercserován a község házában 1908. évi július hó 6-ik napjának d. e. 9 óája határidőül kitzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés

mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. §-a értelmében ezek javára is elrendelhetik.

Kelt Káransebes, 1908. évi június hó 25. napján.

Szentmiklósy András,
kir. jbir. végrehajtó.

In comuna Buzeu

(ROMÂNIA)

se află spre vânzare 573□ metrii, loc din parcela la Nr. 5. Bulevardul Vii-
torului.

Informațiuni mai aproape de administra-
ția acestui ziar.

TIPOGRAFIA LUI JACOBOVITS

CARANSEBES, aranjată după stilul cel mai modern (nou), primește spre tipărire toate felurile de lucrări și tipărituri pregătite și culese după cel mai fin gust estetic, ca:

Cărți de vizită, plicuri (couverte), anunțuri de fidanțare, căsătorie și invitări pentru petreceri și baluri — precum și alte lucrări de felul acesta se poate procura din depozit, tipărite foarte elegant și după gustul cel mai fin.

Opuri și broșuri. Registre. Tabelării de tot felul. Cataloguri. Anunțuri funebre. Prețuri curente pentru fabrici de mașini etc. Menuuri. Tipărituri în diferite colori. Placate și foi volante, și diferite lucrări ce se țin de branșa asta.

Prețuri foarte ieftine și moderate.

Comandele se efeptuiesc repede și cu acurateță.

R. GRAU, CARANSEBES

Telefon 47.

păpuçar.

Telefon 47.

Cel mai mare magazin de ghete pentru dame, domni și copii.

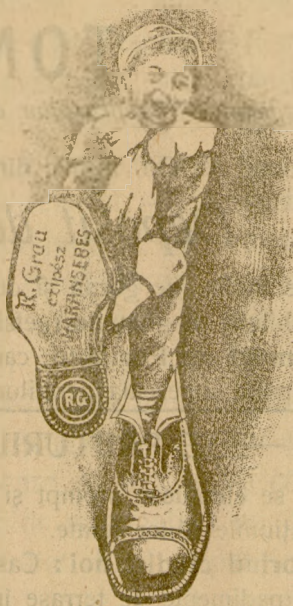
Singurul vânzător a renumitelor fabricate:

Cobrak și Danubia

precum și a ghetelor curat americane.

Face ghete fine și moderne după măsură.

≡ Reparează prompt și efin. ≡

ILUMINAȚIE ELECTRICĂ CU STABILIMENT

pentru castele, edificii economice, fabrici, otele după propriul sistem.

Se poate combina cu apaduct și mașini agronomice.

Multe referințe de primul rang.

Indrumări și pro-
specte dă

SINGER F. și R.

antreprisă de inginerie
și electrotehnică

Budapest, V. Kálmán-utca 15.

TELEFON
63—01.

Mersul Trenurilor

Din Caransebeș la Lugoș pleacă:

Trenul Expr.-Orient: în fiecare Miercuri și
Duminică la 6 oare 2 min. p. m.

Trenul accelerat: la 5 oare 28 min. dim. și
11 oare 21 min. a. m.

Trenul personal: la 3 oare 55 m. dim., 9 oare 42
min. a. m. și 4 oare 59 m. p. m.

Din Lugoș la Caransebeș sosește:

Trenul Expr.-Orient: în fiecare Joia și Du-
minica la 6 oare 33 m. dim.

Trenul accelerat: la 4 oare 53 min. p. m.
și 10 oare 33 minute seara.

Trenul de persoane: la 8 oare 48 min. dim.
la 10 oare 42 m. a. m., la 5 oare
57 m. p. m. și la 9 oare 56 m.
seara.

Din Caransebeș la Orsova pleacă:

Trenul Expr.-Orient: în fiecare Joia și Du-
minica la 6 oare 33 m. dim.

Trenul accelerat: la 4 oare 53 m. p. m. și
la 10 oare 29 m. seara.

Trenul de persoane la 10 oare 42 m. a. m.
și 5 oare 57 m. p. m.

Din Orsova la Caransebeș sosește:

Trenul Expr.-Orient: în fiecare Miercuri și
Duminica la 6 oare 2 m. p. m.

Trenul accelerat: la 5 oare 28 m. dim. și
la 11 oare 21 m. a. m.

Trenul de persoane: la 9 oare 42 m. a. m.
și la 4 oare 59 m. p. m.

„MEHADIA“

Casă de păstrare pe acții în Mehadia.

Acoardă împrumuturi ipotecare replăti-
bile în 10, 15, 20 ani în rate semestrale;
împrumuturi cambiale cu acoperire hipote-
cară, escontează cambii cu 3, eventual cu
2 subscrieri, pe timp de 3 până la 6 luni,
acoardă împrumuturi (anticipatiuni) pe ama-
nete și pe efecte. Primește

depuneri spre fructificare

pentru cari solvește 6% interese. Interesele
neridicate se adaugă în 6 luni, anume la
1 Ianuarie și 1 Iulie a fie-cărui an la ca-
pital și se fructifică mai departe. Darea
pentru interesele de depuneri o solvește
institutul. Depuneri se pot face și prin poștă,
având a se indica adresa exactă a de-
ponentului. Rezolvarea urmează cu întoar-
cerea poștei. Abziceri și ridicări încă se pot
face prin poștă.

Direcțiunea.

APĂ MINERALĂ PHOENIX
DIN BUZIĂȘ

La suferințe de **întrece toate apele**
rărunchi și beșică.

NATURAL, PLĂCUTĂ ACRICIUNE (LIPSITĂ DE FIER).

Apă de masă extraordinar de recreatoare.

Recomandată de medici. Recomandată de medici.

Ce apă de cură are efect escelent la morburii de rărunchi și beșică, catar cronic de ră-
runchi, formațiuni de piatră, precum și morburii catarale de secrețiune.

Prospecte trimite la cerere administrația izvoarelor:

Direcțiunea băilor MUSCHONG în Buziásfürdő.

BAZARUL „LA COROANA“

Kohn & Zweig

CARANSEBEȘ

Recomandă prăvălia lor bine
asortată în mode, manufacturi
și mărfuri curente.

Noutăți de sezon se pot cumpăra totdeauna.

BAZARUL „LA COROANA“

Serviciu prompt și prețuri solide

TOMA FINZ

Măestru lemnar, întreprinzător de zidiri și negustor de lemne în Caransebeș.

Recomand M. On. Public din Caransebeș și jur bine asortatul meu

Deposit de lemne de clădit

de brad, de molin, de gorun și de teiu, de blane de latezi, de trepte, de scânduri
de molin ghiluite și ghinuite (gefalzt) pentru padimente, toate deplin uscate, mai
departe **Cement de Portland**, carton asfaltat pentru acoperiș, pături de izolare,
penru a depărta umezeala pereților, câtrană (boază) și carbolineu cu

PRETURILE MAI MODERATE

Comandele se efectuează prompt și în modul cel mai conștiințios și se espediează
în toate stațiunile căilor ferate.

Întreprind clădiri noi: Case de locuit, clădiri de școală, de biserici și de
poduri, fac padimente de terrase în biserici și primesc tot felul de renovări la
edificii vechi, fac acoperișuri de carton asfaltat în calitate excelentă și pe acope-
rișuri vechi de șindilă, acoperișuri bine probate.

ANUNCIURI se primesc în toate zilele cu prețurile cele mai
:: moderate la administrația foii noastre. ::